

[Erik Eriksen.]

havende på 90 mill. kr. Vi mener, at det er noget væsentligt i det økonomiske billede, disse bevægelser afspejler.

Når regeringen har den opfattelse, som resulterer i det, jeg her har peget på, er det nødvendigt, at vi fra vor side præciserer, at efter vort skøn er statens overtræk på foliokontoen i seddelbanken forlængst ophørt at tjene til dækning for forbigående likviditetsvanskeligheder, således at udligning finder sted, når de nævnte likviditetsvanskeligheder er overvundet. Man kan ikke lukke øjnene for, at det tværtimod er en hastigt fremadskridende gældsstiftelse, altså en forøgelse af statens løse gæld, der her finder sted. Vi har givet udtryk for den opfattelse, at det er her, inflationen henter hovedparten af sin næring. Man vil da også lægge mærke til, at skønt vi i årets første 8 måneder har haft en fremgang i eksporten på omkring 400 mill. kr., er vor valutastilling faktisk lige fortvivlet.

Derfor må det være rimeligt at pege på, at inflationen herhjemme efterhånden har fået det typiske forløb: der skabes kunstig købekraft, som skabes ved, at staten giver flere penge ud, end den tager ind fra befolkningen; derved fremkaldes et øget forbrug, som dels udadtil medfører underskud på handelsbalancen, dels indadtil sætter fart i pris- og lønstigningerne. Derefter er vi inde i kapløbet. Jeg må tilstå, at jeg ikke forstår regeringens optimisme, og jeg lagde forleden mærke til, at Grosserer-Societetets formand, direktør Jernert, heller ikke deler denne optimisme, tværtimod. Den beskedne bedring, vi oplever i valutastillingen, er jo kun, hvad vi hele tiden har ventet ville finde sted — noget, som isøvrigt plejer at finde sted i årets sidste og første måneder.

Prisstigningen har meldt sig, og hvis foråret nu bringer 2—3 nye dyrtidsportioner og der samtidig truer en overenskomst-situation baseret på krav om højere løn og nedsat arbejdstid — forøvrigt vel navnlig det sidste — så vil de fleste rent umiddelbart have forstået, hvad klokken er slået.

I denne situation vil regeringen standse liberaliseringen. Regeringen vil meddele den europæiske økonomiske samarbejdsorganisation i Paris, at Danmark ikke — i hvert fald for tiden — agter at opfylde organisationens ønske om, at medlems-

landene forhøjer liberaliseringsprocenten fra 78 til 90. Det er ganske rigtigt, at der er en skævhed i liberaliseringsforholdet mellem medlemslandene i OEEC. Det er også rigtigt, at vi, så stærkt som det er os muligt, skal påtåle de foranstaltninger, hvormed en række lande søger at slippe udenom de bestemmelser, der har til formål at genskabe den friest mulige handel imellem landene. Jeg må tilstå, at jeg ikke tror på, at vi fra dansk side er i besiddelse af våben, der virkelig for alvor kan skræmme nogen.

Når jeg beklager regeringens stilling til liberaliseringen, er det, fordi den på dette som forøvrigt også på andre områder ligesom kun kan — eller vil — tænke i gamle planøkonomiske baner. En yderligere frigørelse af handelen må dog tænkes at kunne virke som en vis modvægt mod de hjemlige prisstigninger og inflationstendenser. En frigørelse ville betyde en billigere import; der er ingen grund til at vente, at en øget frigørelse skulle betyde en større import, men det, den ville betyde, var, at man gav importørerne en hårdt tiltrængt bevægelsesfrihed, så de kunne købe rettidigt, og det ville også give større konkurrence mellem importørerne indbyrdes. Opretholdelse af unødige restriktioner kan meget let betyde, at vi hindrer et prisfald udefra i at slå igennem i fuldt omfang herhjemme, og jeg må sige, at det synes jeg er modigt gjort i den nuværende situation.

Jeg må isøvrigt forstå regeringen således, at den forudser en udvikling, der kræver øgede skatter. Jeg kan ikke se, det må jeg tilstå, at de vanskeligheder, vi er inde i, og de, der melder sig til foråret, kan klares ad beskatningens vej. Jeg vil tro, at det ikke blot er de konservatives og venstres synspunkt. Jeg vil se det, før jeg tror, at det radikale venstre giver tilslutning til en sådan udpræget skattepolitik. Jeg har set, at dagbladet „Politiken“ med stor alvor og med efter min mening rigtig begrundelse allerede har sagt nej. Også på dette område synes jeg at den høje regering ligesom ikke kan lade være med at give udtryk for, at den ønsker at tænke i gamle baner, og i virkeligheden ser bort fra den udvikling, der er foregået. Det er jo ikke sådan, at man, som den ærede socialdemokratiske ordfører (Poul Hansen [Kalundborg]) mener, kan drage sammenligninger mellem situa-